

XVI. 1. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego wydaje instrukcje w sprawie przystosowania

dotychczasowych szkół zawodowych do zasad niniejszej uchwały.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

777

ZARZĄDZENIE Nr 110 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lipca 1951 r.

w sprawie zmiany częstotliwości wychodzenia i ograniczenia objętości dzienników i gazet, ukazujących się częściej niż 1 raz tygodniowo.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o gospodarce papierem do druku (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 163) zarządza się, co następuje:

1. Ustala się częstotliwość wydawania dzienników na 6 razy tygodniowo z wyjątkiem „Trybuny Ludu“, która ukazuje się 7 razy tygodniowo.

2. Zezwala się na zużycie papieru rotacyjnego do druku dzienników i gazet według następujących formatów oraz norm objętości tygodniowej, włączając wszelkie dodatki:

	częstotliwość	format	str.		częstotliwość	format	str.
				Bydgoszcz			
				20. „Gazeta Pomorska“	6 × tyg.	38,0 × 54	30
				21. „Ilustrowany Kurier Polski“	6 × tyg.	31,5 × 47	34
				Gdańsk			
				22. „Dziennik Bałtycki“	6 × tyg.	35,0 × 51	30
				23. „Głos Wybrzeża“	6 × tyg.	35,0 × 51	32
				Wrocław			
				24. „Słowo Polskie“	6 × tyg.	35,0 × 51	30
				25. „Gazeta Robotnicza“	6 × tyg.	35,0 × 51	32
				Lublin			
				26. „Sztandar Ludu“	6 × tyg.	31,5 × 47	36
				Szczecin			
				27. „Kurier Szczeciński“	6 × tyg.	31,5 × 47	32
				28. „Głos Szczeciński“	6 × tyg.	31,5 × 47	36
				Rzeszów			
				29. „Nowiny Rzeszowskie“	6 × tyg.	31,5 × 47	36
				Kielce			
				30. „Słowo Ludu“	6 × tyg.	32,5 × 49	36
					3 razy w tygodniu		
				Warszawa			
				31. „Folks Sztyme“		31,5 × 47	30
				32. „Rolnik Polski“		30,0 × 42	30
					2 razy w tygodniu		
				Warszawa			
				33. „Gazeta Handlowa“		42,0 × 60	8
				Katowice			
				34. „Sport“		35,0 × 51	12
				Warszawa			
				35. „Przegląd Sportowy“		37,5 × 55	12
				36. „Gromada“		28,5 × 42	20
				3. Zachowanie objętości, ustalonej niniejszym zarządzeniem, ma zastosowanie do wszelkich mutacji, także wydawanych pod odrębnymi tytułami.			
				4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1951 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1951 r.			
				Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz			

778

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 czerwca 1951 r.

w sprawie zasad ubezpieczenia mienia jednostek gospodarki uspołecznionej od ognia i innych zdarzeń losowych.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U.

R. P. Nr 26, poz. 190) oraz na podstawie § 1 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów

i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za jednostki ubezpieczające w rozumieniu niniejszego zarządzenia należy uważać wszystkie jednostki gospodarki społecznej z wyjątkiem jednostek podległych Ministrom: Obrony Narodowej, Spraw Zagranicznych, Bezpieczeństwa Publicznego oraz rolniczych spółdzielni produkcyjnych.

2. Wszystkie umowy o ubezpieczenie powinny być zawierane z Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych (PZUW).

I. Obowiązek ubezpieczenia od ognia.

§ 2. 1. Jednostki gospodarki społecznej mają obowiązek ubezpieczać od ognia środki trwałe i obrotowe, a w szczególności:

- 1) budowle fabryczne, przyfabryczne, mieszkalne, gospodarcze, wszelkie budowle nowowznoszone i materiały budowlane,
- 2) maszyny, aparaty i urządzenia fabryczne oraz urządzenia biur, magazynów i innych pomieszczeń,
- 3) surowce, półfabrykaty i fabrykaty w przedsiębiorstwach przemysłowych oraz towary w jednostkach handlowych, usługowych i innych,
- 4) środki transportowe,
- 5) ziemiopłody oraz inwentarz martwy i żywy w państwowych majątkach rolnych,
- 6) mienie pracowników znajdujące się na terenie zakładu pracy w związku z wykonywaniem przez nich czynności służbowych.

2. Nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od ognia przedmioty niepalne lub trudnopalne, a mianowicie: bruki, dojazdy, tory kolejowe i kolejkowe, baseny wodne, wieże wodne, studnie betonowe bez nakrycia, żelazne i murowane ogrodzenia, żelazne zbiorniki na melasę, ruda, złom (z wyjątkiem wysokowartościowych złomów stopowych i ferrostopowych) oraz znajdujące się na otwartej przestrzeni składy surowki z wielkich pieców, składy cegły palonej i piasku.

3. O wyłączeniu innych przedmiotów niepalnych lub trudnopalnych, nie wymienionych w ust. 2, decyduje właściwe ministerstwo po zasięgnięciu opinii PZUW.

§ 3. Łącznie z umową o ubezpieczenie od ognia należy zawierać również umowę o ubezpieczenia uzupełniające, a mianowicie:

- 1) ubezpieczenie od wybuchów wszelkiego rodzaju w zakładach przemysłowych,
- 2) ubezpieczenie urządzeń elektrycznych w zakładach przemysłowych od szkód elektrycznych,
- 3) ubezpieczenie kosztów uprzątnięcia i wywózki gruzu oraz innych bezużytecznych pozostałości, spowodowanych wypadkiem ubezpieczeniowym.

§ 4. 1. Przedmioty, wymienione w § 2 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5, należy ubezpieczać od ognia w rzeczywistej wartości, przedmioty wymienione w pkt 3 — według kosztów własnych (nabycia lub wytworzenia), a wymienione w pkt 6 — na pierwsze ryzyko.

2. Przed wpływem każdego okresu ubezpieczenia należy dokonać sprawdzenia sum ubezpieczenia i zgłosić do PZUW ewentualną zmianę ich wysokości.

II. Obowiązek ubezpieczenia żywego inwentarza.

§ 5. 1. Jednostki gospodarki społecznej mają obowiązek ubezpieczać od padnięcia posiadane zwierzęta pociągowe i użytkowo-hodowlane w wieku ustalonym ogólnymi warunkami ubezpieczenia.

2. Przepisy ust. 1 nie dotyczą: ubezpieczenia tuczu i opasu zwierząt, ubezpieczeń bazowo-transportowych

zwierząt (import, eksport, przerzuty inwentarza hodowlanego i użytkowego), ubezpieczeń jaj podczas sztucznego wylegu, drobiu hodowlanego lub przeznaczonego do tuczu przemysłowego, ubezpieczeń zwierząt futerkowych i pasiek.

3. Zainteresowane ministerstwa mogą wprowadzić dla jednostek podległych obowiązek ubezpieczenia w poszczególnych rodzajach ubezpieczeń wymienionych w ust. 2.

III. Inne rodzaje ubezpieczeń.

§ 6. 1. Jednostki gospodarki społecznej mogą zawierać z PZUW w razie potrzeby umowy ubezpieczenia w następujących działach ubezpieczeń:

- 1) pojazdów mechanicznych w zakresie odpowiedzialności cywilnej, auto-casco oraz od następstw nieszczęśliwych wypadków,
- 2) od kradzieży z włamaniem i rabunku,
- 3) od odpowiedzialności cywilnej,
- 4) od następstw nieszczęśliwych wypadków,
- 5) maszyn od uszkodzenia,
- 6) chłomage (od skutków przerwy w ruchu przedsiębiorstwa z powodu ognia),
- 7) szyb i szkła od stłuczenia,
- 8) wodociągowych,
- 9) plonów od gradobicia,
- 10) zwierząt wymienionych w § 5 ust. 2.

2. Na zawarcie umowy o ubezpieczenie w działach, o których mowa w ust. 1, ubezpieczający powinni uzyskać zgodę właściwego centralnego zarządu, właściwej centrali lub innej równorzędnej jednostki, a co do przedsiębiorstw terenowych i spółdzielczych — właściwej nadrzędnej jednostki na szczeblu wojewódzkim, a w braku takich jednostek — właściwego prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

IV. Przepisy wspólne.

§ 7. 1. Na kierownikach zakładów przemysłowych, handlowych, usługowych itp. ciąży obowiązek zawiadomienia niezwłocznie najbliższej placówki terenowej PZUW o wszelkich szkodach losowych w ubezpieczonych obiektach.

2. Poza tym o wszystkich szkodach losowych w obiektach ubezpieczonych jak i nie ubezpieczonych należy zawiadomiać niezwłocznie zainteresowaną jednostkę nadrzędną wymienioną w § 6 ust. 2.

§ 8. Do ubezpieczeń objętych niniejszym zarządzeniem mają zastosowanie ogólne oraz szczególne warunki ubezpieczenia dla jednostek gospodarki społecznej, obowiązujące w poszczególnych rodzajach ubezpieczeń, prowadzonych przez PZUW.

V. Przepisy końcowe.

§ 9. Właściwi ministrowie poleca podległym jednostkom ściśle przestrzeganie zasad podanych w niniejszym zarządzeniu.

§ 10. Zarządzenie nie ma zastosowania:

- 1) do ubezpieczenia środków trwałych (budynki, maszyny, aparaty i urządzenia) przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym wielkiego i średniego przemysłu państwowego oraz wszystkich przedsiębiorstw i jednostek budżetowych — uchwała Nr 1 Prezydium Rządu z dnia 3 stycznia 1951 r. w sprawie ubezpieczenia środków trwałych przedsiębiorstw przemysłu państwowego oraz przedsiębiorstw i jednostek budżetowych (Monitor Polski Nr A-4, poz. 47);
- 2) do ubezpieczeń transportowych z wyjątkiem wymienionych w § 5 ust. 2.

§ 11. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia traci moc:

- 1) okólnik Nr 2 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 lutego 1949 r. w sprawie ubezpieczenia od ognia i innych wypadków losowych (Dz. Urz. Min. P. i H. Nr 7, poz. 34),

2) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego znak: CE9D—10—03/88 z dnia 10 października 1949 r. w sprawie zaktualizowania wysokości sum ubezpieczenia w zawartych umowach ubezpieczenia od ognia oraz inne przepisy sprzeczne z niniejszym zarządzeniem.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *E. Szyr*
Minister Finansów: w z. *W. Jastrzębski*

779

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 czerwca 1951 r.

w sprawie zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy od podatników podlegających obowiązkowi podatkowemu według przepisów działu III, rozdział II dekretu o podatku dochodowym.

Na podstawie art. 17 ust. 1 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisom niniejszego zarządzenia podlegają nie objęte zasadami systemu finansowego przedsiębiorstwa i majątki pod zarządem państwowym oraz te przedsiębiorstwa zorganizowane w formie spółek prawa handlowego z udziałem Skarbu Państwa, które zostały podciągnięte pod przepisy działu III, rozdział II dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414).

§ 2. Podatnicy określani w § 1 obowiązani są do wpłacania zaliczek na podatek dochodowy w terminie do dnia 25 następnego miesiąca za miesiąc ubiegły.

§ 3. Podstawę obliczenia zaliczki stanowi zysk bilansowy za dany okres, a w odniesieniu do podatników nie sporządzających bilansów miesięcznych — zysk przypadający na dany okres według planów finansowo-gospodarczych.

§ 4. 1. Podatnicy, określani w § 1, obowiązani są składać deklaracje na zaliczki miesięczne w terminach płatności zaliczek. W składanych deklaracjach należy podawać podstawę obliczenia zaliczki i jej wysokość. Do deklaracji powinien być dołączony bilans miesięczny, jeżeli jest on sporządzany.

2. Podatnicy, którzy nie sporządzają bilansów miesięcznych, obowiązani są przedkładać organom finansowym raz na kwartał, w terminie do dnia 25 miesiąca następującego po upływie kwartału, bilanse okresowe wraz z deklaracjami.

3. Jeżeli z bilansu okresowego będzie wynikało, że zaliczki wpłacono w kwocie niższej od kwoty, jaka wypada z bilansu okresowego, na podatniku ciążyć będzie obowiązek dokonania dodatkowej wpłaty w terminie przewidzianym do składania bilansu okresowego.

4. W przypadku, gdy wpłaty przekroczyły kwotę zaliczki, jaka wypada z bilansu okresowego, podatnikowi służy prawo żądania zarachowania kwoty nadpłaconej na poczet następnych zaliczek.

5. Brak zysku bilansowego w poszczególnych miesiącach (kwartałach) zwalnia podatników od obowiązku uiszczenia zaliczki pod warunkiem przedłożenia organom finansowym deklaracji wraz z bilansem miesięcznym (kwartalnym).

6. Obowiązek przedkładania bilansów miesięcznych (okresowych) nie dotyczy podatników, zwolnionych od tego obowiązku na mocy indywidualnych decyzji.

§ 5. Wysokość zaliczki na podatek dochodowy od podatników, określonych w § 1, wynosi 50% zysku.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

780

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 23 marca 1951 r.

w sprawie zatrudnienia inwalidów.

Na podstawie pkt VIII uchwały Prezydium Rządu z dnia 29 listopada 1950 r. w sprawie opieki nad inwalidami wojennymi i wojskowymi zarządza się, co następuje:

§ 1. Inwalidą w rozumieniu tego zarządzenia jest każdy, kto w związku z wojną, służbą wojskową, na skutek nieszczęśliwego wypadku albo choroby dotknięty został kalectwem lub częściową utratą zdolności do pracy.

§ 2. Kierownicy podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego instytucji i przedsiębiorstw państwowych oraz zarządy spółdzielni powinny dążyć do systematycznego powiększania liczby zatrudnionych inwalidów.

Ustalone w obowiązujących przepisach minimalne

normy zatrudnienia inwalidów należy przekraczać we wszystkich przypadkach, gdy tylko jest to możliwe. Przy równych kwalifikacjach zawodowych pierwszeństwo do otrzymania zatrudnienia przysługuje inwalidzie wojennemu i wojskowemu, a następnie innym inwalidom.

§ 3. Wszystkie czynności, które mogą być wykonywane przez inwalidę, powinny być im powierzone. Jeżeli w danym dziale pracy jest już zatrudniony pracownik, który nie jest inwalidą, należy w ramach zakładu dokonać odpowiednich przesunięć, tak aby praca inwalidy mogła być należycie wykorzystana.

§ 4. Inwalidów należy zatrudniać stosownie do ich kwalifikacji zawodowych, starać się o stałe podwyższanie ich kwalifikacji oraz otaczać ich opieką.